

Doctor Jazz

“Jazz neemt je zo in beslag dat je even nergens anders aan kunt denken.” Misschien is dat ook wel de reden dat zo veel artsen in hun vrije tijd jazz spelen.

Gynaecoloog Pieter van den Hurk

FOTO: DE BEELDREDAKTIE/JAAP SCHAAP

Peter Post (55, psychiater) groeide op met klassieke muziek en speelde als kind klarinet, maar toen hij op z'n vijftiende de muziek van Charlie Parker en Dizzy Gillespie ontdekte, viel hij voor de jazz. Hij schakelde over op saxofoon en begon in bandjes te spelen. “De klassieke muziek is min of meer uit mijn leven verdwenen, ik houd toch meer van zwarte muziek.” Zo'n twintig jaar speelde hij in bands, en toen opeens helemaal niet meer. “Jazz is hard werken, je moet je techniek op peil houden en veel studeren om steeds weer beter te worden, het is niet iets wat je er even bij doet. Op een gegeven moment kon ik het niet meer opbrengen en ben ik gestopt.”

Vijftien jaar lang raakte hij zijn instrument niet aan, tot hij werd gebeld door studievriend Feyo Sickinghe die een bigband wilde beginnen. Nu speelt Post alweer vijf jaar mee in Cool Dawn, een bigband in de traditie van de cool jazz. Cool Dawn heeft twee cd's uitgebracht en een derde is in de maak. “We treden zo'n vijftien keer per jaar op, ook in het buitenland. In oktober gaan we een week naar China. Daar staan we in grote zalen van duizend man.” Tijdgebrek blijft een probleem, vrijwel alle bandleiden hebben een reguliere baan, maar daar hebben ze een oplossing voor gevonden: een dubbele bezetting. “We

Psychiater Peter Post

FOTO: DE BEELDREDAKTIE/PETER STREITFSKI

zijn met 16 man, maar staan zelden allemaal tegelijk op het podium. We hebben meerdere saxofonisten en trompettisten, en ook basklarinet, tuba, piano en gitaar kunnen elkaar vervangen.”

Veel diepgang

Net als Peter Post groeide ook Pieter van den Hurk (50, gynaecoloog) op met klassieke muziek. Beide ouders speelden klassieke muziek, maar zijn vader, die huisarts was, speelde ook dixieland piano en draaide na zijn dienst graag jazzpianisten als Erroll Garner en Oscar Peterson. “Toch was de heersende opvatting bij ons thuis dat klassiek serieuze muziek was, en jazz ter ontspanning.” Als kind speelde Van den Hurk klassiek piano. “Mijn ouders waren wel streng, we moesten allemaal een instrument spelen en hard studeren. Samen speelden we klassieke stukken en die vond ik mooi, maar ik voelde me toch een beetje gevangen in zo'n stuk. Mijn vingers gingen altijd jeuken om er zelf een twist aan te geven. Mijn ouders zeiden: als je veertig bent, ga je de klas-

sieke muziek wel waarderen, maar ik ben nu vijftig en ik vind jazz nog steeds het allerleukst. Jazz heeft ook zo veel kanten, het is niet alleen speels, het kan ook veel diepgang hebben. En jazz is bevrijdend, het biedt de mogelijkheid om uit je comfortzone te kruipen.”

Van den Hurk weet naast zijn drukke baan en gezin altijd wel tijd te vinden om te spelen. Op dit moment speelt hij piano in de latinjazzband What About Berb. Monty Alexander is lang een groot voorbeeld geweest: “Zo keihard swingen, dat kunnen er maar weinig.” Nu luistert hij veel naar Herbie Hancock. “Bijzonder hoe die man zijn tijd steeds weer vooruit is.” Een droom is nu om, naast het spelen, meer tijd en rust te vinden om zelf stukken te schrijven. >

Een aantal artsen in dit artikel is aangesloten bij de Stichting Jazz Ambassadors Nederland ofwel JAM, een netwerk voor niet-professionele jazzmusici. jammederland.com

Gepensioneerd uroloog Pieter Vos

FOTO: DE BEELDREDAKTIE/BRAMMETERREUS

> Ook Pieter Vos (62, gepensioneerd uroloog) heeft altijd tijd weten te vinden om naast baan en gezin muziek te maken. Hij ontdekte de jazz toen hij in 1980 een dixielandband zag optreden in een Amsterdams café. "Ik kende die muziek helemaal niet en was erg onder de indruk, met name van de tubaspeler. Ik heb meteen zelf een tuba gekocht en ben gaan spelen. Later kwam daar de contrabas bij, dat is nu mijn hoofdinstrument." Sinds zijn pensionering is Vos fulltime met jazz bezig. Hij zit in maar liefst tien orkesten en speelt naast dixieland ook andere genres als gypsy jazz en mainstream. "Ik heb er eigenlijk een nieuwe baan aan, maar het voelt nooit als werk en gelukkig hoef ik er niet van te leven." Vos speelt onder meer in de Jazz Flowmasters, een orkest van louter urologen. Dit orkest, inmiddels een bigband van tien man, is ontstaan tijdens een congres in New Orleans eind jaren negentig. "Het is ongelooflijk hoeveel talent er rondloopt tussen die pakweg 600 urologen die ons land telt."

Bijna platencontract

Jazz en geneeskunde liggen niet zo ver uit elkaar, vindt Berber Pieksma (60, huisarts). Ze ontdekte de jazz als tiener. "Ik heb een heel gelukkige jeugd gehad met geweldige ouders, maar toen ik dertien was zijn ze verongelukt. Ik was de jongste uit een gezin van vier en ben toen met mijn zusje van zeventien boven de winkel van mijn ouders blijven wonen. Aan begeleiding en psychische hulp werd helemaal niet gedacht, we moesten het zelf maar uitzoeken. Jazz heeft me toen enorm geholpen. Ik ontmoette een oudere student in opleiding tot chirurg die een soort Daddy Long Legs voor me werd en altijd jazz aan had staan: Dizzy Gillespie, Ben Webster, enzovoort."

Al jong merkte Pieksma dat ze kon zingen en ze overwoog even een zangcarrière. Er was zelfs sprake van een platencontract, maar ze koos voor een bestaan als huisarts. Jarenlang zong ze niet, tot ze op de 'compagnoncursus', een bijscholingsproject voor artsen en specialisten, Pieter van den Hurk ontmoette. Nu is ze de zangeres en naamgever van zijn band What About Berb, waar ook Pieter van de Nes, haar huisarts-opleider en 'maat' in vele opzichten (ze associeerden na de opleiding) in speelt.

Idolen ontmoeten

Peter Hubach (75, gepensioneerd orthopedisch chirurg, die nog steeds twee keer per jaar naar Afrika gaat om daar kinderen te opereren) heeft net als Pieksma ervaren dat jazz troostend kan zijn. Al in het begin van de middelbare school

Huisarts Berber Pieksma

FOTO: DE BEELDREDAKTIE/MARCEL J. DE JONG

Gepensioneerd orthopedisch chirurg Peter Hubach

FOTO: DE BEELDREDAKTIE/MARCO BAKKER

raakte hij geïnteresseerd in jazz. "Ik was vooral erg onder de indruk van Charlie Parker; als je die nu beluistert, klinkt hij nog steeds modern." Toen Hubach negentien was, overleed zijn jongere zusje aan kanker. Drie maanden later bezweek zijn vader aan een hartaanval. "In die tijd heeft muziek heel veel voor mij betekend, klassiek maar vooral jazz met zijn prachtige ballads. Het gaf mij veel troost en rust. Klassieke muziek (ik heb vele jaren viool gespeeld) is voor mij toch minder vreugdevol; alle noten staan al vast op papier en het is juist het improviseren dat ik zo waardeer in de jazz."

Hubach ontwikkelde zich tot een fervent jazzliefhebber met een grote platencollectie, en ging veel naar concerten waarbij hij soms het geluk had zijn idolen te ontmoeten. "In de wat informelere gelegenheden gingen de jazzmusici in de pauzes vaak even een biertje drinken aan de bar en ik zorgde dan dat ik in de buurt was. Zo heb ik heel leuke gesprekken gehad met bijvoorbeeld Dexter Gordon en Ben Webster. Dexter Gordon herkende me jaren later nog, toen hij me bij het North Sea Jazz Festival zag."

Pas begin jaren tachtig ging Hubach zelf jazz spelen op een geleende tenorsax. "Ik ontmoette wat jongelui die me vroegen of ik eens met hen mee wilde spelen en zo kwam van het een het ander. Nu speel ik in een band, Jozz Jazz, we spelen standards en bossa nova's. Na een glas whisky zing ik soms blues. Jazz is een geweldige uitlaatklep. Het neemt je zo in beslag dat je even nergens anders aan kunt denken." <

Jazzfestivals deze zomer

North Sea Jazz Festival
Rotterdam, 8, 9 en 10 juli

Jazz in de gracht
Den Haag, 18 augustus

Jazzfestival Delft
26, 27 en 28 augustus

Loosdrecht Jazzfestival
17 september